

11 octubre 2012 a
24 novembre 2013

ANY de la

Cal viure la fe

**Breu comentari
als articles del CREDO**

I Cal viure la fe

Jesús ens ha dit: *“No tots els qui diuen Senyor, Senyor, entraran al regne del cel; només hi entraran els qui facin la voluntat del meu Pare del Cel”*.

Estem avançant en l'Any de la Fe. És un do de Déu a través de l'Església. Arreu del món cristià s'estenen i es posen en marxa iniciatives per donar a conèixer i a assaborir els continguts de la nostra fe. Cal donar gràcies a Déu. Que cadascú de nosaltres sigui més conscient de la fe que professa i sàpiga així donar raó de la seva esperança.

De tota manera, la fe cristiana no és solament, ni principalment “coneixements del contingut de la revelació”, tot i que això és fonamental.

La fe és essencialment **vida**. Sense viure-la, la fe perdria la força, perdria la joia, **Viscuda intensament**, la fe és el tresor, el llevat, la sal, la llum, el referent per a tots els qui estant al costat d'una persona que viu la seva fe. **Vivim allò que creiem?**

Intentarem descobrir-ho en aquesta secció del full.

II Cal viure la fe

En el Credo, que tan sovint recitem, diem: **“Crec en un Déu, Pare Totpoderós”**. És la veritat que hauria d'omplir de joia i de pau tots els moments de la nostra vida. Dir Pare Totpoderós és ser conscients que tots els esdeveniments, totes les persones que ens envolten són com a “mans” de Déu al nostre servei. Déu Pare tot ho pensa i governa per al nostre bé. *“I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells, us té comptats”* (Mt 10,30).

Ens pot passar també a nosaltres: creiem en Déu... **però ens costa creure en la seva acció**. Tenim a flor de llavis la queixa per qualsevol cosa que ens contraria o qualsevol persona que no ens cau bé. Voldríem esmenar-li la plana, a Déu. Nosaltres -pensem- ho

haguérem fet millor. I així ens passem la vida molestos, preocupats, desencisats d'això o d'allò.

Per què no pensem que Déu, Pare Totpoderós, sap millor que nosaltres el que ens convé en cada moment? Ens cal reflexionar, parar-nos a pensar. Els sants, els homes de fe, mai no van trobar obstacles en la seva vida. Tot els ajudava. Vivien de fe. Ens cal viure la fe: **Déu és Pare Totpoderós**. La pau serà aleshores el nostre patrimoni. Viurem “reconciliats” amb tots, amb tot i fins amb nosaltres mateixos.

III

Cal viure la fe

Seguim dient en la professió de fe: **Crec en Jesucrist, Únic Fill seu i Senyor nostre**. Parem-nos-hi. No ho podem dir de pressa. Estem al moll de la nostra fe.

Creure en Jesucrist és fer-lo, conscientment, el blanc de la nostra mirada, del nostre pensament, del nostre afecte, paraula i vida. Ho cantem joiosos: “No fixeu els ulls en ningú més que en ell...; no adoreu... no espereu...; només ell és el Camí i la Veritat”. És bonic de cantar-ho. Cal que hi respongui la nostra vida.

En realitat, la santedat, a la que el Concili Vaticà II crida tots els batejats, és **enamorar-se del Crist**. Pensem en Pau, Agustí, Francesc d'Assís, Teresa de Jesús... Tots i totes, sants d'ahir i d'avui... no han recorregut un altre camí que enamorar-se del Crist.

Recordem que el cristianisme no són unes creences, uns sacraments, uns manaments, unes pregàries... **El cristianisme és... una Persona. I aquesta és Jesús**. És ell qui dóna ple sentit a les creences, sacraments, manaments, pregàries...

Cal viure la fe. *“Mentre era enmig vostre, vaig decidir de **no conèixer res més que Jesucrist, i encara crucificat.**”* (1Cor 2,2). **“La vida eterna** és que et coneguim a tu, l'únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist” (Jn 17, 3).

El Venerable Pau VI, parlant a la Joventut de Manila, l'any 1970, acabava dient: “Jesucrist! Recordeu-ho, aquest és el nostre anunci

constant, és el nom que fem ressonar per tota la terra i per tots els segles. Recordeu-ho i mediteu-ho: el Papa ha vingut aquí entre vosaltres, i ha cridat: Jesucrist!”

IV Cal viure la fe

“**Nasqué de Maria Verge**”. Seguim amb el Credo i ens trobem amb la figura entranyable de **Maria**, a qui el Concili Vaticà II dedica el capítol VII de la Constitució sobre l'Església “Lumen Gentium”:

“Membre excel·lentíssim i enterament singular de l'Església i tipus i exemplar de la mateixa en la fe i en la caritat”. “El sant Concili recomana a tots els fills de l'Església que fomentin amb generositat el culte a la Santíssima Verge”.

El culte a Maria, Mare de Déu, no és en la vida cristiana una cosa irrellevant, de què hom pot prescindir. No és “potestatiu” o lliure. És essencial. Déu va voler que Maria fos necessària en tota la vida de Jesús, des del naixement fins a la mort. L'Església, doncs, Cos Místic de Crist, en cap moment de la seva història pot prescindir de l'amor, veneració i culte a Maria. Ella va estar present i orant en el “naixement” de l'Església, el dia de la Pentecosta.

“La **maternitat** de Maria, diu el Concili, **perdura constantment**. Assumpta al cel, no ha deixat aquesta missió salvadora, sinó que amb la seva múltiple intercessió continua obtenint-nos els dons de la salvació eterna.”

Maria és a l'entranya de la nostra fe. No es pot entendre Jesús sense Maria. No es pot trobar Jesús sense Maria. No es pot estimar Jesús sense estimar Maria. Maria ens ha donat Jesús. Maria ens porta sempre a Jesús: Com a les noces de Canà, Maria segueix indicant-nos: “Feu el que ell us digui”. Aquesta és la més autèntica devoció a Maria.

V

Cal viure la fe

“Patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat”. Ni que sigui el temps de Pasqua, ens farà bé recordar-ho: **“patí..., fou crucificat...”**. Cal mirar la creu de Crist o, millor dit, cal mirar Crist clavat a la creu. Recordem: “Quan jo sigui enlairat entre el cel i la terra, atrauré tothom cap a mi”.

La creu, des que Crist hi morí, ha deixat de ser instrument de suplici, per transformar-se en instrument de salvació. Aquesta transformació és deguda al “motiu”. Aquest fou l’amor. L’amor és capaç de transformar-ho tot en la nostra vida.

Aquesta mirada al Crist de la creu ha estat, a través de la història, la que ha suscitat els més grans heroïsmes; és la mirada que està a la rel del camí de santedat que han emprés molts cristians. Sant Tomàs d’Aquino demanava, ja a punt de morir, que li portessin el “seu llibre”; els deixebles n’hi anaven portant un darrere l’altre, fins que van encertar: li van portar un Crucifici: *“Aquest és el meu llibre – digué Tomàs-; aquí ho he après tot.”* Deia sant Pau: *“Quant a mi, Déu me’n guard de gloriar-me en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist; en ella és com si el món fos crucificat per a mi, i jo, per al món.”*

Ens cal cantar, amb els llavis i amb el cor allò de *“No fixeu els ulls en ningú més que ell”*. En els moments de joia i de tristor, en l’èxit i en el “fracàs”, en els moments de generositat i en els de covardia i pecat. Tothom que miri Jesús i cregui en ell no morirà, sinó que tindrà vida eterna.

Fem-ne experiència. I experiència constant.

VI

Cal viure la fe

“Ressuscità el tercer dia d’entre els morts”. Diguem-ho cantant, joiosos: Crist ha ressuscitat. Més encara: ell és la

resurrecció. Jesús diu a Marta: “Jo sóc la resurrecció i la vida: qui creu en mi, encara que mori, viurà, i tot aquell qui és viu i creu en mi, no morirà mai. Ho creus això? Ella li contestà: Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món.” Per què no refem aquesta conversa amb Jesús?

Pel Baptisme hem ressuscitat amb Crist. **Cal emprendre una vida nova.** Per al batejat, el pecat és una cosa antiquada, és cosa de “l’home vell”. La vida nova es caracteritza per un estil nou: **un no al pecat, un sí a Déu i als germans.** Són les promeses del baptisme. Cal viure-les.

Un **no** al pecat, a tot pecat. Un **sí** a Déu, que es concreta en un sí cordial a l'Església, Mestra i Mare, per voluntat de Crist; en un sí, afectuós i constant, als qui viuen al voltant nostre; en un sí al deure de cada dia: estudi, treball; en un sí a la societat que espera -i hi té dret- la nostra col·laboració; en un sí a tota persona necessitada d'afecte, comprensió i ajuda.

És un estil nou. És l'únic estil que pot transformar el món. En el baptisme vam rebre una vida nova. Però tota vida requereix un desenvolupament. És imprescindible l'exercici. Exercici de virtuts, diguem-ne "gimnàstica espiritual". Davant una lloança ens sentim afalagats. La fe em diu que això no em posa ni em treu res. No m'hi entretindrè. Davant d'un menyspreu, quedem disgustats. Vaig de nou a la fe i acabaré donant-li gràcies a Déu per semblar-me més a Crist, que va ser menyspreat i calumniat. Amb aquesta “gimnàstica” creix la vida nova del baptisme. Fent actes de fe, arribaré a viure vida de fe.

VII

Cal viure la fe

“Crec en l'Esperit Sant”. L'Esperit Sant és el gran do de Déu al món En donar-nos-el, se'ns ha donat a sí mateix. Què podrà negar-nos Déu, si se'ns dóna a sí mateix?. “Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen”.

Amb l'Esperit Sant **ho podem tot**. Sense ell no podem ni tan sols pensar, parlar, ni fer res que sigui agradable a Déu. Caldrà, doncs, demanar la llum i la força de l'Esperit Sant.

Sota l'influx de l'Esperit Sant, **coneixem Déu, l'home i el món, d'una manera distinta**, tal com els coneix el mateix Déu, amb la seva pròpia llum. El qui posseeix l'Esperit Sant veu en tot la mà de Déu, estima tot i tots com a criatures de Déu. Viu "reconciliat" amb tota la creació.

Una cosa és "saber" que som fills de Déu, i una altra és "**sentir-nos realment fills de Deu**". Això és un do de l'Esperit Sant. És ell qui posa en el nostre cor i en els nostres llavis la paraula "Pare".

El Rector d'Ars, sant Joan Maria Vianney, deia que si preguntéssim com els sants van arribar al cel, tots ens dirien: "Perquè vam ser fidels a les inspiracions de l'Esperit Sant". I si preguntéssim als condemnats per què es van perdre, ens dirien: "Perquè vam resistir a l'Esperit Sant". Recordem la frase d'Esteve als fariseus: "Vosaltres sempre us oposeu a l'Esperit Sant". I sant Pau ens dirà: "No entristiu l'Esperit Sant de Déu".

Tots els dons de l'Esperit Sant fan que les virtuts siguin més fines, més fermes, més constants. En els sants s'han manifestat cadascun d'aquests dons: l'amor a la pobresa de Francesc d'Assís, la confiança total de Tereseta de l'Infant Jesús, la humilitat de Martí de Porres... són possibles perquè es van deixar posseir i conduir per l'Esperit Sant.

La vinguda de l'Esperit el dia de la Pentecosta, que va donar origen a l'Església, no fou un esdeveniment esporàdic. És el mateix Esperit que contínuament orienta, empeny, dóna vida i enforteix l'Església i cadascun dels cristians, en tot moment. És aquest el motiu de la nostra confiança. Veniu, Esperit Sant.

VIII

Cal viure la fe

Crec en la santa Església. Recordem aquest paràgraf del Credo del Poble de Déu (Pau VI): "*Creiem en l'Esperit Sant, Senyor i*

vivificador que, ..., **il·lumina, vivifica, protegeix i regeix l'Església.**”. I aquesta frase del Germà Roger: “*Estimar Crist i estimar l'Església son una sola cosa*”. O la de sant Cebrià: “*Ningú no pot tenir Déu per Pare, si no té l'Església per Mare*”.

Un amor intens a l'Església és tret característic del cristià. Els temps crítics que estem vivint reclamen de tots nosaltres, fills de l'Església, una actitud d'amor sincer, concret envers l'Església. L'Església és el Cos del qual Crist és el Cap. Viu d'ell, en ell i per ell, i el Crist viu amb ella i en ella. L'Església és l'Esposa del Crist. El Crist l'ha estimada i s'ha lliurat per ella. L'ha purificada amb la seva sang. N'ha fet la Mare fecunda de tots els fills de Déu.

Que l'Església té febleses? “*Penses potser que les febleses de l'Església podrien induir Crist a abandonar-la? Si abandonés l'Església seria com si abandonés el propi cos*” (Helder Càmara).

“*Precisament perquè l'Església és imperfecta, jo l'estimo més intensament. No és que estimi les seves imperfeccions. Però penso que sense elles fa temps que m'haurien hagut d'expulsar a mi d'ella. Al cap i a la fi, l'Església és mediocre, perquè està formada de gent com nosaltres, com tu i com jo. I això és el que, en definitiva, ens permet seguir dins d'ella. Haurem de lluitar per millorar-la, passant-nos la vida enfadats amb ella. I recordem: els errors de l'Església són els "nostres" errors.* (José Luis Martín Descalzo)

L'Església necessita urgentment la nostra disponibilitat. Cada sant és una història de disponibilitat. Per això Déu hi va poder obrar meravelles. Per què no ens decidim? Aquí estic, Senyor.

IX **Cal viure la fe**

Crec en la comunió dels sants. Déu ens ha creat com a **família**. Jesús ens ha aplegat en **església**. Som un poble, el **poble** de Déu. Formem tots un **cos**, el cos místic de Crist. No són simples paraules o comparacions. Són realitats, millor dit, una realitat. Joiosa i comprometedora.

Realitat joiosa. En aquesta família, església, poble, cos..., tots hi som, tots en participem, tots hi som necessaris, tots hi col·laborem. Hi ha un tresor comú, del que tots gaudim; i que, tot i essent infinit pels mèrits de Jesús, estem cridats a augmentar-lo: Maria, els sants i màrtirs de tots els temps, els cristians, tu i jo, tots i totes, estem fent créixer el tresor familiar, la salut de l'Església, la cohesió d'aquest poble, la bellesa d'aquest cos. *“Jo, estudiant, treballant, menjant, jugant, dormint... estic construint l'Església”*. Així s'expressava un jove. Aquesta consciència li donava il·l·lúsió, coratge. Som membres vius d'aquesta família: al temps que d'ella rebem vida, li'n donem.

Realitat comprometedora. Si el nostre esforç per la virtut augmenta el tresor de l'Església, què fa la nostra covardia, el nostre pecat? Som responsables del mal de l'Església, malversem el tresor de la família. Caldrà que hi pensem... i refem la nostra actitud. Ens serà bo recordar la frase del nostre bisbe: *“Entre tots i per al bé de tothom”*.

X **Cal viure la fe**

Crec en la remissió dels pecats. El món no en parla, del pecat. No en vol sentir parlar. Pot haver-hi equivocacions, errors, desgràcies, febleses... Potser també els cristians hem perdut la consciència de pecat. Ens pot passar que, volent alliberar-nos del que diem “complex de pecat”, hem quedat atrapats per ell, sense possibilitat de sortir-nos-en... com el malalt que nega la seva malaltia.

Siguem sincers. I tot el que semblaria “negatiu” es converteix en alliberador. Si acceptem la nostra condició de pecadors, comprendrem la missió de Jesús, “salvador”, valorarem la seva donació fins a la mort, entendrem allò de *“tant va estimar Déu el món que entregà el seu propi Fill...”*, les nostres caigudes seran

ocasió de donar a Déu l'alegria més gran. Qui no es considera pecador no pot creure en Crist "Redemptor".

Deia un científic creient: *"Les dues veritats que donen sentit a la meua vida són aquestes: Sóc pecador. Crist m'ha salvat."*

La remissió dels pecats és una veritat de fe molt consoladora. Totalment "positiva". Per què, doncs, ens costa tant de "confessar" els nostres pecats tal com Jesús ens diu i l'Església ens ensenya?

XI

Cal viure la fe

Crec en la resurrecció de la carn. Estem culminant el credo, la professió de la nostra fe en Déu Pare, Fill i Esperit Sant, i en la seva acció creadora, salvadora i santificadora. El nostre cos pertany a l'essència de la persona humana, redimida per Crist.

En crear el món i els homes, Déu veié que tot era bo, de debò. El nostre cos ha estat temple de l'Esperit Sant. Hem menjat el Cos i la Sang de Crist. *"Si l'Esperit del qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts habita en vosaltres, el qui va ressuscitar Jesucrist d'entre els morts vivificarà també els vostres cossos mortals per mitjà del seu Esperit que habita en vosaltres"* (Rm 8,11)

Creure en la resurrecció dels morts sempre ha estat, des del principi, un element essencial de la fe cristiana. Deia Tertul·lià: *"És una convicció dels cristians la resurrecció dels morts; aquesta creença ens fa viure"*. *"Cal, en efecte, que aquest cos corruptible es revesteixi d'incorruptibilitat, que aquest cos mortal es revesteixi d'immortalitat"* (1Co 15,35-37).

El respecte al propi cos i al dels altres és conseqüència de la nostra fe. Atendre els aspectes materials dels germans necessitats és conseqüència de la nostra fe. Conrear les qualitats humanes, també corporals, és conseqüència de la nostra fe. Posar tota la

nostra persona, cos i ànima, al servei de Déu i els germans és conseqüència de la nostra fe. És ja viure com a ressuscitats.

“El cos és per al Senyor, i el Senyor per al cos. Déu va ressuscitar el Senyor, i també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. No sabeu que els vostres cossos són membres del Crist? (...). No sou vostres (...). Glorifiqueu Déu, doncs, en el vostre cos”.

XII

Cal viure la fe

Crec en la vida perdurable. Aquesta veritat de fe ha orientat sempre la vida dels cristians. Hem estat creats no per al buit del no-res, sinó per a la vida eterna. Això dóna sentit a tot: l’alegria i les penes, la malaltia i la salut, l’esforç i l’amor; sobretot l’amor. Escoltem sant Joan de la Creu: *“Al final de la vida se’ns examinarà de l’amor”.*

No podem oblidar aquest examen, aquest judici. Cal ser fidels a l’evangeli, a tot l’evangeli. La bondat de Déu és infinita. També ho és el respecte de Déu a la llibertat humana. Podem dir a Déu i als germans SÍ; podem dir NO. I no és el mateix. En crear-nos lliures, Déu ha acceptat el risc de perdre’ns i que ens perdem. Però ens ha donat, amb la llibertat, la joia d’acceptar “lliurement” el seu amor, la seva salvació.

No podem jugar amb la llibertat. La definició de l’autèntica llibertat és: “escollir sempre el bé sense coacció”. I així podrem sentir de Jesús, com Maria i els sants, i tants i tantes: *“Veniu, beneïts del meu Pare a posseir el regne preparat per a vosaltres des de tota la eternitat”.*

Viure estimant per sempre, viure en el si de la Trinitat, viure en la família dels fills de Déu... Amb raó deia sant Pau: *“Les dificultats i contradiccions d’aquesta vida no són res comparats*

amb la glòria que ens espera". Entendrem aleshores el "*Muero porque no muero*", de santa Teresa de Jesús.

En aquest **any de la fe**, i en tots els anys de la vida, visquem amb els peus a terra, però els ulls fets en el cel.